

Op 2 juni kwamen we aan in Canada, en het was met veel plezier dat we de frisheid van de lucht en de koude nachten terugvonden. In de tropen, was het leuk en aangenaam, maar we missen daar de seizoenen.

Het was hier begin juni, maar we konden zien dat er een verschil was met het seizoen van bij ons. We hadden het gevoel dat het begin van de lente was. Wilde hyacinthen waren aan het bloeien, de jasmijn moest nog beginnen en de bomen hadden nog die bleek groene kleur van jonge bladen. Direct hebben we onze zomerkledij diep in de kast gestoken en lange broeken en dikke truien zijn naar boven gekomen. Het was een plezier om onze ijslandse truien aan te doen en in de stad van Shelburne rond te wandelen.

Shelburne is een interessante plaats. Langs het water is er een museum. Het is eigenlijk een oude "doris fabriek". Hier waren de doris (kleine roeiboten die gestapeld waren op de grote schooners die naar de Grand Banks kabellauw en heilbot kwamen vissen) gebouwd. Elke dag waren er twee doris met de hand gemaakt. In de jaren 20, was er in die fabriek een man die jong begonnen was en die tot zijn 93e heeft gewerkt. Hij heeft in zijn carrière meer dan 10 000 bootjes gebouwd. Die man woonde 2 mijl van zijn werk, en elke dag kwam hij roeiend, mooi weer, slecht weer. Wind of geen wind. Zijn boot had hij zelf gebouwd en het was een doris... Wat anders.

We hebben nog twee andere musea bezocht. De een sprak over het leven van de eerste migranten, en ook een beetje over de indianen die in Nova Scotia waren voor de aankomst van de blanken. Ik was verbaasd over de versieringen van kledij, schoenen en gerief van de Mi'kmaq Indianen en als ik vergeleek met de kledij van de Acadiens (immigranten) die grof en zonder raffinement waren, vraag ik me af wie de "wilden" waren. De indianen hebben de blanke man en zijn wreedheid niet overleefd. In 100 jaar waren ze weggeveegd van de kaart.

De tweede was een soort warenhuis (van de jaren 1800) geweest waar haring in brijn, gezoute kabellauw en gerookte zalm te koop waren. Maar daar was er ook tabak, koffie, en nog veel andere voorraden te verkrijgen. We konden ook het huis waar de eigenaars woonden bezoeken. Het was niet echt rijk. De woonkamers waren klein maar in elke kamer was er een grote haard die zeker nodig was want de muren waren niet echt dik en in de winter vriest het nog flink.

In dat museum, in de gift shop, vond ik het boek dat ik zocht. We zijn in de natuur geïnteresseerd, en als we een vogel zien, willen we weten welke het is, waar nest hij, is dat een trekvogel of niet, ect... We waren in de toerisme info geweest en daar was er niets te vinden over fauna en flora.

Pretext : de toerisme info vindt dat nu, met internet, het niet meer nodig is om papier te printen. Iedereen kan opzoeken op zijn smartphone. Het is waar als je wifi of internet aan boord heb. Ik heb nog liefst van al een goeie referentie boek waar je uren kan induiken zonder u zorgen te maken over energie, batterij bijna plat, of verbruik van megabites. Enfin... Ik was blij! Ik had mijn boek en ik kon hem direkt gebruiken als we weer aan boord aankwamen. We zaten in de cockpit en een "koningsarend" kwam boven ons zweven.

Als we in de marina een paar dagen geleden aankwamen waren er nog veel plaatsen die vrij waren. Maar traag begon het te vullen. Het zeilseizoen was juist begonnen. De marinas van hier hebben niet de grootte van deze die we in België kennen. Hier in Shelburne heeft de marina plaats voor 50 boten, en aan de buiten kant, is er wat ruimte voor 3 of 4 bezoekers. Al de leden waren heel vriendelijk. Ze wilden ons naar de supermarkt meenemen. Het was niet dicht, maar ook niet te ver. We konden dat nog doen te voet. Ze kwamen graag babbelen en wilden weten wat onze plannen voor de zomer waren.

Tjah.. We willen de kust van Nova Scotia ontdekken, we willen zo veel mogelijk ankerplaatsen verkennen, we willen de stilte en de eenzaamheid. Maar daarvoor hadden we een cruising guide nodig. We vonden een Canadees die zijn guide wilde verkopen. Hij ging toch naar de Azoren en dan naar Europa vertrekken. Hij had het dus niet meer nodig. We hebben daar een goeie zaak gedaan. Het kost normaal 40 €. We hebben maar 13 betaald.

We waren blij. Met het geld dat we daar gespaard hadden zijn we met onze Canadese vriend in de pub geraakt en daar hebben we de lokale ale ontdekt. In Canada is het een beetje zoals in Engeland. Elke dorp heeft zijn brouwerij die verschillende types bier produceert. Ik vond daar mijn goesting. Vanaf nu wil ik 'boxing rock'. In smaak trok het op een Orval (allez bijna...).

Na vier dagen waren we van onze week op zee uitgerust en klaar om naar het noorden te vertrekken. De kust van Nova Scotia is door fjorden, rias, marsas of baaien (noem dat zoals je wilt) diep ingesneden. Elke 10 of 15 mijl is er een plaats waar het goed is om te ankeren. Maar in die baaien is er ook dikwijls niets. Geen mogelijkheden om te tanken, iets laten herstellen, of medische hulp te zoeken. Om hier te varen moet je volledig op jezelf rekenen. Het is een beetje zoals in de canales van Chili maar minder erg. Hier kan je elke 60 mijl toch een klein dorp vinden waar mensen wel zouden helpen.

Wij waren er klaar voor en gingen op zoek naar de ideale plaats. In Lockeport zijn we maar een nacht gebleven. Niet dat het niet goed was... In tegendeel... We waren bij een eiland geankerd, en konden de zeehonden horen roepen. We zagen ze rond de boot zwemmen. Curieus, ze kwamen dichterbij en dichterbij, neus en oog juist boven het water. Ze dachten misschien dat we ze niet zagen. S'avonds konden we een uil horen. Het was zo stil dat we bang waren om te luid te spreken. Jammer genoeg was Lockeport niet echt goed met sterke zuid-west winden, wat voorspeld was voor de volgende dagen. We moesten dus een betere beschermde plaats zoeken. Op het gemak trokken we het de groot zeil op, dan het anker die goed in de modder vast was kwam aan boord. En zo gingen we traag op zoek.

Port Mouton (vooral Carter's beach) op de kaart leek perfect te zijn. Het strand, beschermd door een lang eiland en andere kleine rotsen was voor ons 2 meter diep schip maar bereikbaar door rond het eiland varen. De shortcut was niet voor ons... Op het gemak en onder zeil deden we de toer. Als we aankwamen kwam een klein Zweedse zeilboot uit de ondiepe en nauwe pas. We lieten het anker vallen in 6 meter (in zand volgens de kaart en cruising guide) voor het prachtig strand.

De volgende dag, als we opstonden was onze geboort al weg. We zetten onze bijboot Jojol in het water en gingen aan land. Het was laag water en ik wou zien als er daar mossels, oesters en andere schelpen te vinden waren. We voeren we eerst naar de landtong die rotsachtig was. Daar zocht ik onder het zeewier, maar niets was te vinden... Zelf geen kreukel.

Op strand, vond ik ook niets, geen kokkels of venus. Ik zocht ook in de bedding van de rivier... Niets, absoluut niets. Jammer. Ik gebruik graag wat de natuur ons geeft, maar als er niets is, moet ik op conserve blikjes terug vallen. Soit... We gingen dan wandelen op het strand. We wilden tot het eind lopen. Onder weg vonden we veel zanddollars die mooi gekleurd en versierd waren. Hun tint varieert tussen donker bruin en bleek roze, en de bovenste tekening was gevormd door 5 bleke bloembladen. Ze waren niet te groot. Misschien 4 cm van diameter, maar ze waren een bijou van dame natuur.

Op strand vonden we ook plakaten die de wandelaar voor "nestende zand plover" waarschuwt. Nesten en vogels zijn moeilijk te zien. Het was aangeraden om langs het water te stappen om eiers en kuikens niet te pletten. We liepen dus met onze voeten in het water die zo koud was dat het begon zeer te doen.

Aan het eind van het strand, kwamen we aan het bos. We zaten eufiek op een steen om van het zicht te genieten. In het zand, vonden we sierlijk balletjes van pluimen... Rest van zandplovers zeker die door een uil opgegeten is geweest...

In Port Mouton zijn we een paar dagen gebleven. Het weer was winderig en koud. S'nachts in het binnenland was er nachtvorst. Aan de kust bleven de temperatuur positief maar doken wel onder de 5 graden. We waren blij met onze dickinson stove die een aangename warmte in de boot verspreidt. De boeren daarentegen waren absoluut niet blij met die late vorst (blijkbaar was het veel te koud voor het seizoen). Een deel van hun oogst ging verloren zijn.

Als het weer verkalmd was gingen we verder. We trokken het anker uit, maar amai... Wat een stank. De grond was absoluut geen zand, maar goede stinky en plakmodder. Het heeft een tijdje geduurd voor dat het anker aan boord was. Twee meters ketting optrekken, spoelen met emmers water, twee meters ketting, spoelen en zovoort. Na een half uur waren we onder weg, geduwd door een licht zuid ooste wind. Ideaal zeilweer. De zon was van de partij en zonnecreme smeren is

nodig. Op de radio, als we naar het weerbericht luisteren, geven ze altijd het UV index die dikwijls tussen 7 en 10 ligt (soit heel hoog).

We moesten niet ons haasten want we hadden als volgende ankerplaats Port Medway gekozen. Het was 15 mijl zeilen en het was zo rustig dat Skedemongske al zijn zeilen droeg. We hielden van ons topzeil. Het is een gemakkelijk zeil die bij lichte wind het verschil kan maken.

Om in Port Medway te raken, moeten we eerst tussen twee headlands varen. Het was zoals twee natuurlijke pieren binnen in een haven varen. Een keer binnen, hadden we al de tijd om de zeilen naar beneden te brengen en dan onder moter naar de ankerplaats te gaan, tussen de boeien varen (de groene links, de rode rechts- ja hier is het iala B) , dan tussen de publieke kaai en een eiland. We kwamen aan in een bassin. Hier was de ankerplaats. Niet slecht. Het was volledig gelandlockt. Dat zijn de ankerplaatsen waar we van houden. Toch was deze niet perfekt. Als de wind vanuit het noorden kwam, was er een lange fetch. En iets dat we een beetje vergeten hadden kwam weer plots in onze geheugen wanneer de eb plaats maakte voor de vloed... We waren op een rivier geankerd. En als de stroming tegen de wind stond, was het een beetje choppy. We waren juist in het midden van de bedding gaan ankeren, daar waar de stroming het sterkste is. Als we een beetje meer naar de kant waren geweest, waren we schoon uit de loop van het water geweest. Het was maar een ongemak.

Port Medway was vroeger een heel actief dorp waar schoeners gebouwd werden, er waren verschillende zagerijen, en het was ook een goeie vissershaven. Het dorp telde twee scholen. Nu is het wat minder... Activiteit is nu bijna nul. Er zijn nog wat vissers, maar ze zijn in kreeftevangst gespecialiseerd en het seizoen is sinds 1 juni gesloten. De boten blijven dus aan de kaai.

We hadden gehoord, wanneer we in schotland (Orkney's) waren dat de visserij in Nova Scotia en op de Grand Banks ingestort was. We hadden moeite om dat te geloven, maar nu dat we ter plaatse waren, konden we er niet naast kijken. Er zijn veel van die speciale boten voor kreeftvangst en veel fishfarms. Maar voor de rest zijn de kaaien leeg. Gedaan met de grote trawlers. Maar we twijfelen als vissen in een fishfarm kweken ecologisch is... Om een kilo vis te kweken moet je twee kilo vis vissen om ze te voeden... Is dat sustainable? En al die kreefteboten... Zijn ze niet te veel? Nu dat pollak en cabellauw niet meer rendabel is gaat iedereen voor de kreeft...Zal het niet zijn voor de kreeft wat er gebeurd is voor de pollak en cabellauw? Alleen de toekomst zal dat ons vertellen.

We waren al half juni. Traag moesten we denken om de richting van Halifax te nemen. We slenteren graag en er waren nog zo veel plaatsen te ontdekken en bezoeken. In een tijdschrift hadden we fotos van het stadje Lunenburg gezien en we wilden dat zeker niet missen.

De naam van het stadje klonk echt duits en als we van dicht onze zeekaart bekeken, vonden we in de streek veel grappige namen. Een van de kaap in de regio noemt West-Berlin, een andere Oost-Berlin. We vonden een dorp " Vögler", ect.

We zijn (weer) met lichte winden vertrokken maar tijdens de dag kwam de wind op en Skedemongske liep goed. Als we van Port Medway weg gingen wisten we nog niet waar we gingen stoppen. Het was afhankelijk hoe rap we gingen vooruit gaan. Tussen Medway en Lunenburg hadden we verschillende mogelijkheden. Het was eerst traag... 2,5 ; maar rond de middag was het 4 geworden, en om twee uur, was het 6 knopen.

Het is dus Lunenburg geworden. We kwamen aan al de zeilen erop, voeren de baai in en slomden tussen rotsen en shoals. We durfden niet op zeil in de " snug harbour" binnen varen, maar lieten juist bij de pier al de zeilen vallen. We kwamen aan in de thuis haven van de bekende " Bluenose". Die fameuse schoener was in 1921 hier gebouwd en met kapitein Angus Walters als schipper. Met de jaren werd ze een vissers en racing legende. Jammer genoeg was ze in 1946 in Haïti gestrand. In 1963 was er een replikaat gebouwd en de snelheid van 18 knoop was officieel geregistreerd. Non officieel is er gezegd dat ze 21 knoop loopt. We hadden gehoopt ze hier te zien, maar blijkbaar heeft deze " witch in de wind" een zwaar zomer programma en moet ze

verschillende plaatsen van Nova Scotia en Massachussets (US) bezoeken. Misschien gaan we ze zien waar we ze niet verwachten.

Lunenburg is een stad die door de UNESCO erkend is als world heritage Site. De oude stad is goed geconserveerd en is een van de beste overlevende voorbeelden van een rooster pattern straten layout van de British coloniale periode.

De waterfront van Lunenburg is ook een heritage van de vroegere tijd. De protestanten die van het buitenland aankwamen moesten hard werken om te overleven en wisten dat op zee te gaan de beste manier was om aan voeding te raken. Zo werden ze vissers en met de tijd kwam goed fortuin. De cabellauw was de king en rook naar geld. Er waren zo veel schoeners op anker dat je kon de haven oversteken zonder je voeten nat te maken. Je moest gewoon springen van dek naar dek. Zo veel boten in

de streek bracht werk voor scheepswerken, smeden, viswinkels, ... Met de jaren is de visserij fameus verminderd, maar de waterfront is gebleven en in de oude gebouwen heeft de "fisheries museum of the atlantic" zijn plaats gevonden. Er is nog wat activiteit in de visserij, maar het is beperkt tot een of twee rederijen die een aantal grote boten hebben, en een paar kleine vissers die op cabellauw gaan.

Ik was op dek bezig met opruimen als een visser passeerde, zwaaide, ging verder en dan kwam rap terug om te vragen als we een vis wilden. Zulke vraag moet je niet twee keer vragen... Vooral voor die prijs... 10 € voor een vis van meer dan 3 kilos. Natuurlijk dat een vis welkom was! De cabellauw is in de bijboot geland, en dan waren ze weg. Voor de betaling moest ik ze aan de kaai gaan opzoeken, en als ze niet aan boord waren, moest ik gewoon het geld binnen leggen.

Die cabellauw heeft fameus gesmaakt. Hadden we de smaak vergeten, of was dat vis gewoon beter dan deze van België (die misschien van fishfarms komt terwijl deze direct van de zee kwam)? We hebben er wel drie dagen van gegeten. Een keer in prei sauce, een keer in boter met asperges en de rest in vis salade. Ik heb nog met de kop een liter visfumet klaargemaakt voor bereiding van sauce en viskroketten later.

Als we hier aankwamen, was het niet de bedoeling om lang te blijven, maar het stadje is zo mooi, zo praktisch en de ankerplaats is zo goed dat we van gedacht veranderd zijn. Er is hier een goede en goedkope supermarkt niet te ver van de stad, er is ook een soort brico waar we konden verf en veel andere dingen om aan de boot te werken vinden. Enfin, Lunenburg heeft al de faciliteiten van een groot dorp. We voelden ons daar goed. Bovendien, hadden we gehoord dat de "Queen of the Atlantic, the Witch in de wind", de Bluenose dus, op vrijdag 22 juni ging aankomen. We wouden ze zien. Dus zijn we gewoon gebleven, en daar begonnen aan de jaarlijkse roestbehandelling. Het is elk jaar het zelfde, maar dit jaar willen we het zo kort mogelijk op het droog houden. Antifouling, anodes vervangen, en hop, het water weer in. Daarvoor, moesten we wel op het water werken en alles dat boven de waterlijn is behandelen en schilderen. We hoopten klaar met onze werk te zijn als onze dochter Maïté aan boord kwam.

Ik moet wel melden de ankerplaats nu ook niet zo ideaal is... Maar dat hebben we ontdekt met de tijd en de verandering van weer en wind. Als we hier aankwamen, was de wind zuid-west. We hadden ons anker in de grond ingetrokken, en het leek ons goed. We waren al meer dan een week hier... De wind ging in de noord-west liggen en werd sterker. Heeft ons anker met het draaien zichzelf losgemaakt, een paar meters gekrabd en dan weer gepakt...??? In alle gevallen, waren we nu veel te dicht bij onze buur. Het was tijd om te herankeren, en hier hadden we beslist om het anker goed erin te trekken! We wilden goed slapen. We deden dus flink achteruit... En niet pakken! Ongelofelijk. Het was het eerste keer dat zoiets gebeurt. Maar plots, het leek te pakken. We wisten dat de grond van soft mud was en dat de holding twijfelachtig was, maar toch, hadden we moeilijk om het te geloven.

Met al ons werk hadden we de tijd nog niet gehad om op de Queen of the Atlantic te gaan... Skedemongske vroeg veel tijd... Wrijven, kuisen, schilderen. Maar om te schilderen, hadden we verf nodig en zo, moesten we aan land gaan om witte en zwarte verf te kopen. De lokale brico ligt uit de stad, maar toch niet te ver. We gingen dus te voet. We moesten langs de kaai gaan. En daar lag ze, de Queen... Tijd voor een fotoshoot! Niemand mocht aan boord en de bemanning stond daar te wachten (in zijn schone uniform). Op de steiger stonden er paar mensen met pannelen waar slogans tegen olie boren stonden. Er ging zeker iets gebeuren. Totdaar konden we nog bij de boot raken. Nickey ging bij die boot zitten, ik nam de foto. Dan, als we weg gingen, kwam juist de skipper uit, ideale moment om een paar vragen over de verstaging van die beroemde Bluenose te stellen (o.a. over de afwezigheid van bakstagen). De skipper antwoordde op onze vragen maar plots zei hij :

- " I think that the prime minister of Nova Scotia is behind you and he outranks you".

We schoten in de lach, keken achter ons, en daar stond een man in een schone pak met een rode das. Hij leek op een echte politicus ...Hij gaf ons een hand (hij dacht waarschijnlijk dat we belangrijke mensen waren of dat Nickey de kapitein was...) en weg waren we, goed gelachen. We hebben daarna het op het internet gezocht, en ja, het was de premier, meneer McNeil, die Lunenburg kwam bezoeken.

Na deze ontmoeting gingen we direct naar de "brico" om onze verf en andere schildermateriaal te kopen. Sinds dat we België verlaten hebben, zijn we in de problemen met de verf systeem. Normaal, schilderen we met levis (olie basis verf). We waren heel blij met het resultaat en de kwaliteit. Maar in het buitenland vonden we die merk niet, en verf op olie basis zijn niet overal te krijgen. In spanje, vonden we een " oleo-syntetico" die absoluut niet goed was. Een keer aan de overkant van de Atlantic, was de verf van de romp gewoon weggespoeld geweest. De laag konden we afpelen zoals een appelsien en de witte verf, als het regent, waste gewoon weg en liet lelijke witte strepen op het zwart...

In Canada konden we weer olie verf vinden. Hopelijk is het goed. We waren in de winkel aan het twijfelen. Een klant (die blijkbaar een schilder was) heeft ons raad gegeven. (Canadezen zijn een beetje zoals Aussies ; ze willen helpen en zijn planttrekkers). De toekomst zal ons zeggen als het een goeie raad was of niet.

Terug aan boord begonnen we te wrijven, kuisen en dan schilderen.

Terwijl we aan het werken waren, konden we zien dat het vaarseizoen begonnen was. Tot nu toe waren er maar een paar zeilboten die met toeristen uitvoeren... Maar plotseling waren er meer en meer schoeners van alle maten die hun boei kwamen oppikken. Ze passeerden dikwijls dicht bij ons al de zeilen erop om hun kunst te demonstreren. Ze moesten zeker de geur van de verse verf ruiken. En elke keer zeiden ze dat we een prachtige boot hadden. Dat gaf ons vleugels om rapper te werken. Skedemongske begon echt te blinken!

Na een week hard werken, was het dek volledig in orde en geschilderd met een goeie anti-slip verf (speciaal meegebracht uit de rias van Galicie) en de romp blonk weer zoals Skedemongske nieuw was.

We hadden plots tijd om het stadje van Lunenburg verder te onderzoeken. De eerste twee straten die parallel aan de waterfront lopen, kennen we goed. Daar moesten we regelmatig lopen als we naar de brico en de supermarkt moesten gaan. Dat is voor ons " down town". Het stadje is in feit op een heuvel gebouwd en er is in de hoogte veel te ontdekken, vooral alles die met kunst te maken heeft. Er is een grote kunst academie die heel actief in muziek maar ook in schilderkunst. Daarom zijn er zoveel kunst galerijen in Lunenburg. Niet alles was volgens onze smaak... Maar een plaats trok ons aan als een magneet. We wandelden op de stoep, passeerden voor een vitrine... De deur was open en een man stond naar ons te kijken, en zei... " interesting couple ". Wat hij daarmee bedoelde, weet ik niet, maar we liepen verder, dan vertraagden we. En dan,

gingen we terug. De plaats was speciaal. De rare man met zijn hoed aan was nog altijd in zijn deurgat en we begonnen te praten met hem. In een twee drie waren we in de galerij van Joseph Purcell (een bekende lokale artiest die vorig jaar op de leeftijd van 90 gestorven is.) we hadden het geluk om zijn vrouw Tela (ook een goeie artieste) te ontmoeten en dankzij haar, konden we bepaalde doeken zien. We landden in haar keuken (waar haar ontbijt - een kommetje porridge- voor de derde keer op het vuur lag... Ze had nog geen tijd gehad om te eten) waar we daar " the hurricane" konden bewonderen. Als artiesten samen komen (ik ben geen artist... Nickey wel) beginnen ze te spreken over techniek, licht, impressie, ect. Ik kon daar genieten van de sfeer, kijken naar al de details van het huis. Er waren niet alleen schilderijen en watercolours, maar ook veel opgezette vogels, antieke meubels, zetels die ik weet niet hoeveel afgezien hadden, en boeken over wrakken van de kust en de schatten die daar nog konden gevonden zijn. Een echte Alibaba kelder! En die lichte geur van oude dingen... Ik zou daar uren kunnen blijven, zitten in die versleten sofa, en luisteren. Maar plots was de lucht gevuld door lichte verbrande geur... De porridge was nog een keer op het vuur vergeten geweest! Tijd om die oudere dame met haar ontbijt te laten (het was wel 5 in de namiddag).

De 11 juli naderde, en voor ons, was het tijd om de richting van Halifax te nemen en daar op Maité te wachten. Maar in Lunenburg, gaan we zeker terug te komen want hier, gaan we de boot uithalen om de antifouling te schilderen en om een nieuwe ankerketting te kopen. Het is hier goedkoper dan bij Halifax, en het is vooral een leuk dorp.

Allez, tot de volgende update...

Carole en Nickey.

